

© Photo by Shane Leonard

Стивен Кінг — неймовірно популярний американський письменник, який може похизуватися тим, що майже кожен його твір стає літературною сенсацією та стовідсотковим бестселером. За понад сорок років творчої діяльності Кінга світ побачило безліч романів, накладі яких давно перетнули межу в третину мільярда примірників. Він володар численних престижних літературних нагород і має чималу армію шанувальників, яка незмінно поповнюється.

ДВІЧІ ЕКРАНІЗОВАНО

Коли через майже п'ять років Джон Сміт вийшов з коми, він, певно, пожалкував про це. За цей час тіло стало чужим, його дівчина обрала іншого, а рідна мати втратила зв'язок з реальністю. А ще треба вчитися жити з аномальною здібністю — бачити майбутнє людини, лише торкнувшись її. Тож повернутися до нормального життя не вийде. Особливо після того, як на передвиборчому мітингу Грега Стілсона Джонні тисне кандидатові руку. Миттєве передбачення вражає: Стілсон виграє президентські перегони, очолить країну, а потім розв'яже ядерну війну та спричинить глобальну катастрофу. Проте змінити хід історії ще можливо. І в цьому запутаному лабіринті Джон бачить тільки один вихід: убити Грега Стілсона.

Роман бринить напругою і притягує читача, наче магніт — голку.

The Houston Post

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8444-9

МЕРТВА ЗОНА

С Т І В Е Н
К І Н Г

С Т І В Е Н
К І Н Г

С Т И Б Е Н
К И Н Г

**STEPHEN
KING**

THE DEAD ZONE

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

МЕРТВА ЗОНА

РОМАН

Переклад з англійської
Віталія Ракуленка

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2021 ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
King S. The Dead Zone : A Novel / Stephen King. — New York :
Gallery Books, 2018. — 528 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Владлен Трубчанінов*

ISBN 978-617-12-8444-9
ISBN 978-1-5011-4450-9 (англ.)

- © Stephen King, 1979
- © Depositphotos.com / .shock, hektor2, Raggedstone, обкладинка, 2021
- © Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2021

Віг автора

Усе, що буде далі, — художній твір. Усі головні персонажі вигадані. Через те, що події розгортаються на історичному тлі минулого десятиріччя, читач, можливо, впізнає певних справжніх осіб, котрі відіграли свої ролі в 1970-х. Сподіваюся, що не показав жодну з цих постатей хибно. У Нью-Гемпширі немає третього виборчого округу, а в Мейні — містечка Касл-Рок. Урок читання Чака Четсворта взято з книжки «Запальна Голова» Макса Бренда, вперше опублікованої видавництвом «Додд, Мед і Ко».

*Присвячую Овену.
Я тебе люблю, ведмедю*

Пролог

1

Коли Джон Сміт закінчував коледж, він уже геть забув про те, як упав на льоду того січневого дня 1953 року. По правді, йому було б важко пригадати це, вже коли він закінчував учитися в початковій школі. А його мати з батьком так нічого й не дізналися.

Діти каталися на розчищеній ділянці ставка Ранераунд у Даремі. Старші хлопці грали в хокей старими перемотаними ключками, а за ворота правили ящики з-під картоплі. Менші просто сновигали навколо, як роблять менші з незапам'ятних часів: хекали на невеличкому морозці, а їхні ніжки смішно вигиналися то назовні, то всередину. З одного боку розчищеної ділянки льоду кіптяво горіли дві гумові покришки, а біля них сиділо кілька батьків, що придивлялися за дітьми. До епохи снігоходів було ще далеко, і зимові розваги полягали в тому, щоб напружувати власне тіло, а не бензиновий двигун.

Джонні спустився від свого дому, що стояв просто через Павнел-лайн, закинувши ковзани на плече. У свої шість років він катався дуже пристойно. Не настільки добре, щоб грати в хокей зі старшими, але достатньо, щоб нарізати кола навкруг більшості інших першокласників,

котрі весь час ловили рівновагу й вимахували руками, наче вітряки, або гепалися на дупу.

Тепер він уже повільно котився вздовж дальшого краю чистого льоду, і йому хотілося вміти кататися задом наперед, як Тіммі Бенедикс. Він чув, як таємниче гуде й тріщить крига під снігом трохи далі, а також вигуки хокеїстів, гуркіт вантажівки з деревиною, що перетинала міст дорогою до фабрики «Американський гіпс» у Лісбон-Фолз, і приглушену розмову дорослих. Він був дуже радий жити того холодного і ясного зимового дня. У нього все було добре, ніщо не турбувало, він нічого не хотів... тільки вміти кататися задки, як Тіммі Бенедикс.

Він проїхав повз вогнище й побачив, що кілька дорослих передають по колу пляшку випивки.

— Дайте й мені! — гукнув він до Чака Спієра, що мав на собі великий лісницький кожух і зелені фланелеві снігові штани.

Чак усміхнувся.

— Котися собі, малий. Я чув, як тебе мамка кликала.

Шестирічний Джонні Сміт поїхав, сміючись, далі. З іншого боку ділянки для ковзанів спускався від дороги сам Тіммі Бенедикс, а його батько йшов позаду.

— Тіммі! — гукнув він. — Дивись!

Він розвернувся й почав незграбно їхати задки, не усвідомлюючи, що котиться в бік хокейної гри.

— Гей, малий! — гукнув хтось. — Тікай з дороги!

Джонні не чув. Йому вдалося. Він якось одразу впіймав ритм. Треба було лиш розхитатися на ногах...

Він глянув вниз, зачаровано дивлячись на те, що роблять його ноги.

Поруч із ним прошкребла кригу шайба старших дітей, стара, пошрамована й надщерблена по краях, але він її не помітив. Один зі старших, що катався не дуже добре, гнався за нею головою вперед і майже наосліп.

Чак Спієр побачив, що буде. Він звівся на ноги й гукнув:
— Джонні! *Стережись!*

Джонні підвів очі — а наступної миті всі вісімдесят кілограмів незграбного ковзаняра врізалися в малого Джонні Сміта на повній швидкості.

Джонні полетів, розкинувши руки. У наступну мить він приклався головою до льоду, і в його очах почорніло.

Почорніло... Чорний лід... почорніло... чорний лід... чорний. Чорний.

Йому сказали, що він знепритомнів. Він тільки й усвідомлював що ті дивні слова, які повторювалися в його думках, а тоді раптом глянув на коло облич: налякані хокеїсти, стривожені батьки, зацікавлені дідлахи. Тіммі Бенедикс посміхався. Джонні лежав на руках Чака Спієра.

Чорний лід. Чорний.

— Що? — спитав Чак. — Джонні... ти як? Ти добряче вдарився.

— Чорний, — гортанно відповів Джонні. — Чорний лід. Більше не прикурюй, Чаку.

Чак трохи налякано озирнувся, а тоді знову глянув на Джонні. Він торкнувся великої гупі, що надувалася на хлопцевому лобі.

— Мені шкода, — сказав незграбний хокеїст. — Я його й не побачив. Малим не можна кататися коло хокею. Такі правила. — Він непевно роззирнувся, шукаючи підтримки.

— Джонні? — сказав Чак. Йому не подобався вираз хлопцевих очей. Вони були темні й далекі, відсторонені, холодні. — Ти як?

— Більше не прикурюй, — сказав Джонні, не усвідомлюючи своїх слів, а думаючи тільки про лід — чорний лід. — Вибух. Кислота.

— Може, треба повезти його до лікаря? — спитав Чак Білла Гендрона. — Він не розуміє, що говорить.

— Дай йому хвильку, — порадив Білл.

Вони дали йому хвильку, і в голові Джонні справді ви-яснилося.

— Я в порядку, — пробурмотів він. — Поможіть устати.

Чорт, Тіммі Бенедикс і досі криво посміхався, і Джонні вирішив, що покаже йому дещо. До кінця тижня він уже нарізатиме кола навкруг Тіммі — і передки, і задки.

— Підходь і посидь трохи біля вогню, — сказав Чак. — Ти добряче вдарився.

Джонні дав довести себе до вогню. Від різкого й насиченого запаху розтопленої гуми йому трохи закрутило в животі. Боліла голова. Він розвідав рукою свій набряк над лівим оком. На дотик здавалося, що той випнувся на кілометр.

— Ти пам'ятаєш, хто ти й усе таке? — спитав Білл.

— Аякже. Пам'ятаю. Все гаразд.

— То хто твої батьки?

— Герб і Вера. Герб і Вера Сміт.

Білл і Чак презирнулись і знизали плечима.

— Здається, все добре, — сказав Чак, а тоді втретє: — Але він добряче вдарився, правда? Просто ого-го.

— Це ж діти, — сказав Білл, ніжно дивлячись на своїх восьмирічних дівчат-близнючок, що каталися, взявшись за руки; а тоді знову перевів погляд на Джонні. — Дорослий би, мабуть, убився.

— Якщо тільки дорослий не поляк, — відказав Чак, і вони обидва зареготали.

Пляшка «Бушміллз» знову пішла по колу.

За десять хвилин Джонні повернувся на лід, біль у голові вщухав, а вузлуватий синець на лобі випинався, наче чудернацьке тавро. На той час як Джонні пішов додому обідати, він у радості від чудесного відкриття способу кататися задки вже геть забув і про падіння, і про непритомність.

— Хай Бог милує! — мовила Вера Сміт, побачивши його. — Як це ти собі таке набив?

— Упав, — сказав він і заходився сьорбати томатний суп «Кемпбелл».

— З тобою все гаразд, Джоне? — спитала вона, легенько торкаючись гупі.

— Аякже, мамо.

Так і було — окрім випадкових кошмарів, що надходили впродовж наступних місяців... кошмарів і випадкової сильної схильності до дрімоти в такі години, в які йому раніше ніколи не дрімалося. Але дрімота відпустила приблизно в той самий час, що й кошмари.

У нього все було гаразд.

Якось у середині лютого Чак Спіер прокинувся вранці й побачив, що в його «де сото» 1948 року сів акумулятор. Він спробував прикурити від свого фермерського трактора. Коли він приєднав другий затискач до акумулятора «де сото», той вибухнув йому в обличчя, заливши хмарою уламків і ядучої акумуляторної кислоти. Він втратив око. Вера сказала, що тільки милістю Божою він не втратив обидва. Для Джонні це була жахлива трагедія, і він пішов разом з батьком навідати Чака в Льюїстонській лікарні через тиждень після пригоди. Картина, в якій здоровань Чак лежав на лікарняному ліжку, виглядаючи дивно по-жухлим і малим, сильно вразила Джонні, і тієї ночі йому наснилося, що то *він* лежав у лікарняному ліжку.

Коли-не-коли в наступні роки у Джонні траплялися передчуття — він угадував, яка пісня гратиме на радіо наступною, ще до того, як діджей її ставив, і таке інше, — але він ніколи не пов'язував цього зі своєю пригодою на льоду. На той час він уже забув про неї.

Такі здогадки не бували ані разючими, ані частими. Аж до вечора на окружному ярмарку і маски не траплялося нічого надто разючого. Аж до другої пригоди.

Пізніше він часто про це думав.

Перед другою пригодою був ще випадок із «Колесом фортуни».

Наче попередження з дитинства.

2

Улітку 1955 року комівояжер без спочинку петляв під пекучим сонцем Айовою та Небраскою. Він сидів за кермом седана «мерк'юрі» 1953 року, котрий намотав понад сімдесят тисяч миль. «Мерк» уже почав характерно свистіти клапанами. Комівояжер був дужим чоловіком, у якому досі виднівся простодушний хлопчина з Середнього Заходу. У те літо 1955-го, через чотири місяці по тому, як його фірма, що фарбувала будинки, розорилася, Трегу Стілсону виповнилося всього двадцять два роки.

Багажник і заднє сидіння «мерк'юрі» були заповнені коробками, а коробки — книжками. Здебільшого то були Біблії, всіх видів і розмірів. Були стандартні видання Біблій «Американського правдивого шляху», ілюстровані шістнадцятьма кольоровими вставками, скріплені авіаційним клеєм, за 1 долар 69 центів, що гарантовано трималися купи щонайменше десять місяців; були бідніші кишенькові видання Нового Заповіту «Американського правдивого шляху» за 69 центів, без кольорових вставок, але слова Господа нашого Ісуса були виділені червоним шрифтом; а для тих, хто готовий витратитися, «Американський правдивий шлях» видав ще люксове «Слово Боже» за \$19,95, у білій штучній шкірі, з можливістю золотого тиснення за допомогою трафарету імені власника на титульній сторінці, з двадцятьма чотирма кольоровими вставками й блоком сторінок усередині для записів дат народжень, шлюбів та поховань. Пода-

рункове «Слово Боже» легко могло протриматись і два роки. В інших коробках лежали книжки «Шлях Америки правдивий: комуністично-єврейська змова проти наших Сполучених Штатів» у м'якій палітурці.

Останніх, надрукованих на дешевому переробленому папері, Греґ продавав більше, ніж усіх Біблій разом. У них розповідали геть усе про те, як Ротшильди, Рузвельти й Грінблати захоплювали американську економіку та американський уряд. Там були графіки, що показували, як євреї прямо пов'язані з комуністично-марксистсько-ленінсько-троцькістською віссю, а через них — із самим Антихристом.

Дні маккартизму у Вашингтоні ще повністю не минули; на Середньому Заході зірка Джо Маккарті ще не зайшла, а Марґарет Чейз Сміт з Мейну за її відому «Декларацію совісті» називали «ото стерва». На додачу до літератури про комунізм, фермерська клієнтура Греґа Стіллсона виявляла нездорову цікавість до теорій, згідно з якими світом правили євреї.

Наразі Греґ звернув на курну ґрунтову дорогу до ферми десь за двадцять миль на захід від Еймса, що в Айові. Ферма виглядала закинутою, замкненою — хлів причинений, вікна закриті, — але ніколи не можна сказати напевне, доки не підійдеш та не спробуєш. Цей девіз добре служив Греґу Стіллсону десь два роки, відколи вони з матір'ю перебралися до Омахи з Оклахоми. Справа з фарбуванням будинків не була грандіозна, але йому треба було чимось виполоскати присмак Ісуса з рота, даруйте за маленьке богохульство. Зараз він повернувся, але вже не промовляв з кафедри чи на релігійних зустрічах, і йому трохи полегшало від того, що він нарешті перестав торгувати чудесами.

Він відчинив дверцята машини, а коли ступив на ґрунт під'їзної дороги, з сараю вийшов великий сердитий

фермерський пес, який прищулив вуха до голови. Він розмірено гавкав.

— Здоров, сірий, — сказав Грег тихим, приємним, але лунким голосом: у двадцять два роки він мав вимову досвідченого оратора.

Сірий не відгукнувся на дружній голос. Він підходив ближче — великий, злий, готовий пообідати комівояжером. Грег знову сів у машину, зачинив двері й двічі прогудів. Піт стікав його обличчям і малював темні круглі ділянки під пахвами білого лляного костюма й схожу на розгалужене дерево форму на спині. Він знов посигналив, але ніхто не вийшов. Землюки повантажились у свої «гарвестери» чи «студебекери» й подалися до міста.

Грег усміхнувся.

Замість того щоб увімкнути задню передачу й повернутися на дорогу, він стягнув рукою назад і видобув ручний господарський розпилувач, залитий не інсектицидом, а аміаком.

Відвівши поршень назад, Грег знову вийшов з машини, приязно всміхаючись. Пес, що вже був усівся, негайно знову звівся на лапи, загарчав і пішов на Грега.

Грег усміхався.

— Молодець, сірий, — сказав він приємним лунким голосом. — Підходь-но. Підходь і отримай своє.

Він ненавидів цих огидних фермерських собак, що корчили з себе пихатих малих цезарів на своїх пів акра подвір'я, що також говорило дещо і про їхніх власників.

— Кляті обісрані земляки, — пробурмотів він упівголоса, продовжуючи всміхатися. — Підходь, цуцику.

Пес підійшов. Він напружив задні лапи, щоб кинути на Грега. У хліві мукнула корова, а кукурудзою ніжно прошелестів вітер. Коли собака стрибнув, Грегова усмішка перетворилася на недобру й дошкульну гримасу. Він

натиснув поршень і розпилив ядучу хмару аміаку просто в очі й ніс собаки.

Сердитий гавкіт негайно перетворився на уривчасте зболене скавучання, а коли аміак угризся по-справжньому — на повне муки виття. Пес миттєво розвернувся хвостом — уже не вартовий, а переможене щеня.

Обличчя Іреґа Стілсона потемнішало. Очі примружилися до огидних щілин. Він швидко ступив уперед і видав собаці свистячого копняка по стегнах своїм аеродинамічним черевиком. Пес пронизливо й жалісно заскарвав і, підбурений страхом і болем, сам вирішив свою долю, розвернувшись до битви зі спричинником своїх страждань, замість того щоб утекти до сараю.

Пес гаркнув, кинувся наосліп, вчепився в праву штанину з білого льону й розірвав її.

— Сучий сину! — скрикнув від злості сполошений Іреґ. Він знову копнув собаку, цього разу так, що той покотився пилюкою. Чоловік знову пішов на пса і копнув його ще раз, не перестаючи кричати. Тепер собака, в котрого текло з очей, палало в носі, одне ребро зламалось, а ще одне болуче забилося, зрозумів небезпеку, що походила від цього скаженого, але було запізно.

Іреґ Стілсон переслідував його через запилене подвір'я, хакав, кричав, обливався потом і копав собаку, аж допоки той не заверещав. Пес уже ледве міг волочитися по землі й стікав кров'ю з кількох різних місць. Він помирав.

— Не треба було мене кусати, — прошепотів Іреґ. — Ти чув? Чув мене? Не треба було мене кусати, гімно собаче. Ніхто не сміє ставати мені на дорозі. Ти чув? Ніхто.

Чоловік видав ще одного копняка закривавленим носакон, але пес уже не міг зробити нічого, окрім як тихо булькнути горлом. Від цього вже небагато радості. Іреґові боліла голова. Це через сонце. Він погнав пса

подвір'ям під гарячим сонцем. Пощастить, якщо він не знепритомніє.

Він на мить заплющив очі, швидко подихав, а його лицем котився піт, мов сльози, і сидів у короткій стрижці, наче самоцвіт, а побитий пес умирав коло ніг. Барвисті світлові плями плавали в темряві під повіками й пульсували в ритмі серця.

Грегові боліла голова.

Іноді він питав себе, чи не божеволіє. Як-от зараз. Він збирався видати собаці залп аміаку і загнати його назад у сарай, щоб мати змогу залишити візитку в щілині вхідних дверей. А тоді повернутися пізніше й продати своє. А тепер? Глянути тільки на цей гармидер. Тепер уже візитку не залишиш, правда?

Він розплющив очі. Собака лежав біля його ніг, швидко хекав, з його морди крапотіла кров. Коли Грег Стіллсон глянув униз, пес смиренно лизнув його черевик, ніби засвідчуючи свою поразку, а тоді заходився помирати далі.

— Не треба було дерти моїх штанів, — сказав йому Грег. — Вони мені коштували п'ять баксів, падло ти собаче.

Треба було забиратися. Буде недобре, якщо Клем Снопов'яз із дружиною і шістьма дітьми зараз повернеться на своєму «студебекері» й побачить, як їхній Спайк конає, а над ним стоїть великий злий комівояжер. Він би втратив роботу. «Американський правдивий шлях» не тримає продавців, котрі вбивають собак, що належать християнам.

Нервово гигаючи, Грег повернувся до «мерк'юрі», заліз усередину і швидко здав задом під'їзною дорогою. Він повернувся на ґрунтівку, що тяглася крізь кукурудзу на схід прямо, як та нитка, і скоро розігнався до шістдесяти п'яти миль, залишаючи за собою шлейф пилюки в дві милі завдовжки.

Він аж ніяк не хотів утратити роботу. Поки що. Він непогано заробляв: на додачу до переваг, про які «Американський правдивий шлях» знав, Грег ще мав кілька своїх, про які вони не відали. Він саме користався з однієї з них. Крім того, подорожуючи, він зустрічався з багатьма людьми... багатьма дівчатами. Хороше життя, але...

Але він не був задоволений.

Він їхав, а в голові пульсувало. Ні, він не був задоволений. Відчував, що йому судилося щось більше, ніж кататися Середнім Заходом, збувати Біблії та підробляти звіти про продажі, щоб мати додаткові два бакси на день. Він відчував, що йому судилася...

Велич.

Так, саме вона. Кілька тижнів тому він повів одну дівчину на горище, поки її батьки продавали в Дейвенпорті своїх курчат. Вона спочатку спитала, чи не хотів би він випити лимонаду, а тоді одне за інше, і після того, як він узяв її, вона сказала, що її наче шпекав проповідник, і він дав їй ляпаса, сам не знав чому. Дав ляпаса й пішов.

Не зовсім так.

Він ударив її кілька разів. Аж доки вона не закричала, гукаючи по допомогу. Тоді він зупинився і (довелося пустити в дію всі чари, які відміряв йому Господь, до останнього грама) якось зміг з нею замиритися. Тоді йому теж боліла голова, а полем зору скакали й плавали барвисті плями, і він намагався довести собі, що то через спеку на горищі, але голова боліла не лише через спеку. То було те саме, що він відчув на подвір'ї, коли пес розірвав його штани, щось темне і божевільне.

— Я не божевільний, — сказав він уголос у машині.

Грег швидко опустив вікно, впускаючи літню спеку й запах пилуки, кукурудзи та добрив. Він голосно

ввімкнув радіо і впіймав пісню Патті Пейдж. Біль у голові трохи відступив.

Було важливо тримати себе в руках і... і не заплямуватися. Якщо пильнувати за цим, то ніхто тебе й пальцем не торкнеться. І перше, і друге вдавалося йому дедалі краще. Батько вже не снівся так часто, не стояв над ним уві сні у своїй касці, зсунутій назад, і не горлав: «У тобі нема нічого путнього! Нічого путнього, здохляк ти обісраний!»

Ці сни не приходили так часто, бо були неправдою. Він уже не здохляк. Так, малим він часто хворів, не дуже ріс, але тепер надолужив своє, дбає про матір...

А батько помер. Батько цього не бачив. Він не міг запхнути ті слова назад у батькову горлянку, тому що той загинув у викиді на нафтовій свердловині й відтоді мертвий, а Грегу хотілося бодай раз видобути його з-під землі й закричати в його зогниле лице: «Ти помилявся, тату, ти дарма так про мене казав!» — а тоді дати йому добрячого копняка, такого...

Такого, як він дав собаці.

Головний біль повернувся й почав опускатися нижче.

— Я не божевільний, — знову сказав він крізь шум радіо.

Мати часто говорила, що йому судилося щось велике, незвичайне, і Грег вірив у це. Треба тільки тримати в руках такі штуки, як ляпаси дівчині та копняки собаці, і дбати, щоб не заплямуватися.

Хоч у чому полягала його велич, він упізнає її, коли та прийде. Однозначно.

Він знову подумав про собаку, і ця думка викликала скупий півмісяць усмішки без гумору чи співчуття.

Його велич наближалася. До неї ще могло залишатися багато років — звісно, він молодий, і в цьому нема нічого поганого, якщо розумієш, що не можна мати все

й одразу. Якщо розумієш, що врешті-решт усе прийде. Він справді вірив у це.

І помагай Бог і його синок Ісус тому, хто стане йому на дорозі.

Грег Стіллсон вистромив обпеченого сонцем ліктя з вікна й почав підсвистувати пісні з радіо. Натиснув сильніше на газ, довів бувалий «мерк'юрі» до сімдесяти й покотився прямою айовською польовою дорогою просто в майбутнє, що чекало на нього.

ЧАСТИНА ПЕРША
Колесо фортуни

Розділ перший

1

Пізніше Сара пам'ятала про той вечір дві речі: його удачу на «Колесі фортуни» і його маску. Але час минав, збігали цілі роки, і зі спогадів зринала вже тільки маска — коли Сара взагалі могла витримати думку про той жахливий вечір.

Він мешкав у квартирі в Клівз-Міллізі. Сара приїхала до нього за чверть восьма, поставила машину за рогом і натиснула кнопку, щоб він впустив її до будинку. Того дня вони взяли її машину, бо машина Джонні стояла розібрана в гаражі Тіббетса в Гемпдені: щось із колесом. Щось недешево, сказав їй Джонні по телефону й засміявся типовим для Джонні Сміта реготом. Сара б не змогла стримати сліз, якби йшлося про її машину — і її *гаманець*.

Сара пройшла через фое до сходів, проминула дошку оголошень. Та була завішана блокнотними папірцями з рекламами мотоциклів, запчастин до програвачів, послуг друку й зверненнями людей, котрі просили підвезти їх до Канзасу чи Каліфорнії, а також тих, хто їхав до Флориди й шукав попутників, щоб розділити витрати на бензин. Але того дня на дошці домінував великий плакат, що зображав стиснутий кулак на сердито-червоному тлі, яке натякало на вогонь. На плакаті було одне слово — «СТРАЙК!». То був кінець жовтня 1970 року.

Джонні мешкав у квартирі з вікнами на фасад на другому поверсі — у пентхаусі, як він казав, — де можна було стояти в смокінгу, як Рамон Наварро, з добрим ковтком газованого вина «Ріплл» в об'ємному келиху і дивитися вниз на велике, живе серце Клівз-Мілліза, на його квапливий вечірній натовп, його діловиті таксі,

його неонові вогні. У цьому розкритому місті сім тисяч історій, а це — одна з них.

Насправді Клівз-Міллз здебільшого складався зі своєї головної вулиці з двосигнальним світлофором на перехресті (який перетворювався на блимавку після шостої вечора), двох десятків крамниць і невеликої фабрики мокасинів. Як і більшість містечок навколо Ороно, де був Університет Мейну, його справжнім промислом було постачання всього, що споживали студенти: пива, вина, бензину, рок-н-ролу, фастфуду, дурману, бакалії, житла, кіна. Кінотеатр називався «Затінок». Протягом навчального року в ньому показували артгаус і ностальгійні фільми 40-х, а влітку перемикалися на спагеті-вестерни з Клінтом Іствудом.

Джонні з Сарою обоє рік як випустились і обоє викладали в старшій школі Клівз-Міллза, одній з небагатьох старших шкіл у районі, котрі не були об'єднаними для учнів трьох чи чотирьох округів. Викладачі й керівники університету, а також студенти використовували Клівз як спальню, тож місто мало заздрісну для деяких податкову базу. У хорошій старшій школі була новенька інтерактивна студія. Місцеві могли скаржитися на університетський народ з його розумацькою балачкою, лівацькими маршами за закінчення війни і тим, як він пхав носа в політику містечка, — але ніколи не відмовлялися від податкових доларів, які щорічно сплачувалися за охайні будинки викладачів та багатоквартирники в районі, котрий деякі студенти називали Сяк-Так-Тауном, а інші — Халтурним кварталом.

Сара постукала у двері, і незвично приглушений голос Джонні гукнув:

— Відчинено, Саро!

Трохи насупившись, вона штовхнула двері. Квартира Джонні стояла геть темна, освітлена тільки періодичними

жовтими спалахами блимавки, що стояла за пів кварталу далі вулицею. Меблі були лиш згорбленими чорними тінями.

— Джонні?..

Вона обережно ступила вперед, роздумуючи, чи не перегорів десь запобіжник, — а тоді перед нею з'явилося, впливло з темряви те обличчя, жахливе обличчя з кошмару. Воно світилося спектральним, гнильним зеленим кольором. Одне око було розплющене повністю і ніби дивилося на неї зі зраненим страхом. Інше зіщулилося від лихої зловтіхи. Ліва половина обличчя, та, що з відкритим оком, нібито була звичайною. Але права була обличчям чудовиська, викривленим і нелюдським, товсті губи розіпнуті, а за ними — бурелом зубів, що також світилися.

У Сарі вирвався тоненький здавлений крик, і вона зробила нетвердий крок назад. Тоді ввімкнулося світло і навколо замість якогось чорного чистилища знову з'явилася квартира Джонні: Ніксон на стіні, що намагався продавати старі машини, плетений килимок, зроблений матір'ю Джонні, на підлозі, пляшки з-під вина з увіткнутими в них свічками. Обличчя перестало світитись, і вона побачила десятицентову гелловінську маску, тільки й того. З отвору блищало блакитне око Джонні.

Він стягнув маску і добродушно всміхнувся до Сарі, у своїх вицвілих джинсах і коричневому светрі.

— З Гелловіном, Саро, — сказав він.

Її серце ще тіпалося. Він справді налякав її.

— Дуже смішно, — сказала вона і розвернулася, щоб піти. Їй не подобалося, коли її так лякають.

Він упіймав її у дверях.

— Слухай... пробач.

— Сам собі пробач. — Вона холодно глянула на нього — принаймні спробувала.

Її злість миналася. На Джонні неможливо було довго сердитися. Кохала вона його чи ні — тут вона ще й досі намагалася розібратись, але неможливо довго сердитися на нього або тримати проти нього якусь образу. Вона задумалася, чи кому-небудь на світі взагалі вдавалося виростити зуб на Джонні Сміта, і ця думка здалася їй такою сміховинною, що вона не могла не всміхнутися.

— Ох, отак краще. Боже, я вже подумав, що ти розвернешся й підеш.

— Я не Бог.

Він окинув її оком.

— Та це помітно.

На ній була об'ємна шубка — штучний енот чи щось таке ж вульгарне, — і його зацікавлений погляд змусив її всміхнутися знову.

— Як тобі може бути видно?

— Ох, я все бачу, — сказав він. Тоді обійняв її й поцілував.

Спочатку вона не збиралася відповідати на поцілунок, але, звісно ж, таки відповіла.

— Пробач, що налякав тебе, — сказав він і дружньо потер її носа своїм, перш ніж відпустити. Він підняв маску в руці. — Думав, що тобі заїде. Збираюся носити її в кабінеті для вільних уроків у п'ятницю.

— Ох, Джонні, хіба це добре для дисципліни?

— Яюсь відіб'юся, — сказав він, усміхнувшись.

І справжня чортівня була в тому, що такі відіб'ється.

Вона щодня приходила до школи у великих училківських окулярах, з волоссям, затягнутим у такий суворий пучок, що майже хотілося кричати. Носила спідниці, трошечки вищі за коліно, у пору, коли більшість дівчат носили спідниці, трошечки нижчі за трусики (а мої ж ноги кращі за будь-чий з них, обурено думала Сара). Вона розсадила своїх учнів за партами в алфавітному порядку,

що, згідно з теорією ймовірності, мало розділити порушників спокою, і рішуче відправляла некерованих учнів до помічника директора, міркуючи так, що це він отримує додаткові п'ять сотень на рік за те, щоб наводити дисципліну, а не вона. І все одно її будні були постійною боротьбою з тим демоном учителів-новачків — Дисципліною. Ще більш тривожним було те, що вона почала відчувати існування якогось колективного, неоголошеного суду присяжних — може, якоїсь групової шкільної свідомості, — котра щодо кожного нового вчителя влаштовувала дебати і винесла їй не дуже добрий вердикт.

Джонні з вигляду здавався антитезою того, яким має бути хороший учитель. Він переходив з уроку на урок у якомусь позитивному різновиді відірваності від реальності, часто заходячи в клас у поросячий голос, бо був зупинився побалакати з кимось на перерві. Він дозволяв дітям сидіти де завгодно, тож кожен день різні обличчя з'являлися на різних місцях (а бешкетники неодмінно тяжіли до задніх парт). За таких умов Сара не запам'ятала б усіх імен і до березня, але Джонні нібито знав їх усі назубок.

Він був високим, але мав схильність до сутулості, і дітлахи кликали його Франкенштайном. Джонні це нібито розважало, а не обурювало. І при цьому його класи були найтихіші й мали найкращу поведінку, мало прогулювали (Сара мала постійні проблеми з прогулами), і той самий суд присяжних нібито був до нього прихильний. Він був таким учителем, котрому років через десять присвятять випускний альбом. А їй ніколи не присвятять. І роздуми про причини іноді доводили її до сказу.

— Не хочеш пива перед виходом? Чи келих вина? Що-небудь?

— Ні, але сподіваюся на твій пузатий гаманець, — сказала вона, взявши його за руку й вирішивши більше

не сердитись. — Я завжди їм не менш ніж три хот-доги. Особливо коли це останній ярмарок року.

Вони збиралися до Есті, містечка за двадцять миль на північ від Клівз-Мілза, котре намагалося уславитися з такого сумнівного приводу, як «АБСОЛЮТНО НАЙ-ОСТАННІШИЙ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИЙ ЯРМАРОК РОКУ В НОВІЙ АНГЛІЇ». Ярмарок мав закінчуватись у п'ятницю, на Гелловін.

— Зважаючи на те, що зарплата в нас у п'ятницю, то я в порядку. Маю вісім баксів.

— О... Боже... мій, — сказала Сара, закотивши очі. — Завжди знала, що коли збережу себе чистою, то одного дня знайду собі грошовитого спонсора.

Він усміхнувся й кивнув.

— Ми, сутенери, загрибаємо гроші величезною лопатою, кицю. Все, беру куртку, і йдемо.

Вона дивилася йому вслід із роздратуванням і прихильністю, і той голос, що зринав у її думках дедалі частіше — в душі, за книжкою, при підготовці до уроку, за готуванням вечері на одну персону, — знову вискочив на поверхню, як ті тридцятисекундні соціальні рекламки на телебаченні: «Він дуже приємний і все таке, з ним легко, він веселий, через нього не плачеш. Але чи це кохання? Тобто оце й усе? Навіть коли вчишся кататися без допоміжних коліщат, то впадеш кілька разів і зчешеш обидва коліна. Така плата за вхід. І це ж *усього лиш* велосипед».

— Ще забіжу до туалету, — гукнув він до неї.

— Ага. — Вона легенько всміхнулася. Джонні з тих людей, котрі неодмінно оголошують свої природні позиви — хтозна-чому.

Вона підійшла до вікна і визирнула на Мейн-стріт. Дітлахи збиралися на паркінгу біля «О'Майка», місцевої пивної-піцерії. Їй раптом захотілося бути з ними, однією з них, залишити позаду — чи попереду — оцю

запаморочливу невизначеність. В університеті безпечно. То така казкова країна, в якій усі, навіть викладачі, можуть бути частиною компанії Пітера Пена і ніколи не вирости. І завжди будуть якісь Ніксони чи Егню в ролі Капітана Гака.

Вона зустріла Джонні, коли вони у вересні почали працювати в школі, але знала його в лице ще з курсу викладання, котрий був спільним у їхніх програмах. Вона тоді гуляла з хлопцем із «Дельти-Тау-Дельти», і жоден з описів, справедливих для Джонні, не підходив Денові. Той був майже бездоганно вродливий, дотепний у такий гострий і невгамовний спосіб, від якого їй було трошечки неспокійно, сильний пияк, пристрасний коханець. Випивши, він іноді ставав злий. Вона пам'ятала вечір у бенгурській «Мідній рейці», коли таке сталося. Чоловік за сусіднім столиком якимось пожартував з Денових слів про футбольну команду Університету Мейну, і Ден спитав, чи не бажає той піти додому зі скрученою шиєю. Чоловік вибачився, але Денові хотілося не вибачень, а бійки. Він почав метати дошкульні репліки про жінку, що сиділа з тим іншим чоловіком. Сара поклала долоню на Денову руку й попросила припинити. Ден струсив її долоню і дивно блиснув на неї сірими очима, від чого всі інші слова, що вона могла була вимовити, засохли в її горлі. Врешті Ден та інший чоловік вийшли надвір, і Ден побив того. Він бив його, допоки інший чоловік, котрому було за тридцять і в котрого наростав пивний живіт, не заверещав. Сара ніколи раніше не чула, як чоловіки верещать, і не хотіла почути таке знову. Їм довелося швидко йти звідти, бо бармен побачив, до чого хилиться, і викликав поліцію. Вона б пішла того вечора додому сама («Та невже?» — в'їдливо спитав внутрішній голос), але до гуртожитку було дванадцять миль, після шостої автобуси не ходили, а вона боялася ловити попутку.

Дорогою Ден не балакав. У нього була подряпина на щоці. Тільки одна подряпина. Коли вони повернулися до її гуртожитку, вона сказала, що не хоче більше його бачити.

— Як тобі заманеться, кицю, — сказав він так байдуже, що вона здригнулась.

І коли після інциденту в «Мідній рейці» він зателефонував удруге, вона знову пішла з ним. Частина її зненавиділа себе за це.

Так тривало весь той осінній семестр її останнього року навчання. Він водночас лякав і вабив її. Він був її першим справжнім коханцем і навіть тепер, за два дні до Гелловіну 1970 року, лишався її єдиним справжнім коханцем. Вони з Джонні ще не лягали разом до ліжка.

Ден був дуже вправний. Він користався нею, але був дуже вправний. Він не вживав ніяких засторог, тож їй довелося йти до університетського медпункту і недовладно розповідати про болючу менструацію, щоб отримати пігулку. У сексі Ден домінував над нею весь час. У неї з ним було небагато оргазмів, але декілька з них принесла сама його грубість, і за кілька тижнів до закінчення їхніх стосунків вона вже почала була відчувати сексуальну жадобу зрілої жінки, бажання, котре запаморочливо перепліталося з іншими почуттями: неприязню до Дена і до себе самої; відчуттям, що секс, який так сильно залежить від приниження й домінування, не може повною мірою вважатися хорошим; презирством до себе за нездатність покласти край стосункам, заснованим на руйнівних почуттях.

А цього року все швидко закінчилося. Його відрахували.

— Куди ти збираєшся далі? — боязко спитала вона, сидючи на ліжку його сусіда по кімнаті, поки він закидав свої речі у дві валізи.

Вона хотіла озвучити й інші, більш особисті питання. «Ти будеш десь недалеко? Шукатимеш роботу? Вечірні курси? У твоїх планах є місце для мене?» Останнє питан-

Зміст

Від автора.	5
Пролог.	9
Частина перша	
<i>Колесо фортуни</i>	23
Розділ перший.	25
Розділ другий	66
Розділ третій.	75
Розділ четвертий	97
Розділ п'ятий.	102
Розділ шостий	131
Розділ сьомий	155
Розділ восьмий	167
Розділ дев'ятий	174
Розділ десятий.	194
Розділ одинадцятий.	211
Розділ дванадцятий	227
Розділ тринадцятий.	236
Розділ чотирнадцятий.	250
Розділ п'ятнадцятий	276
Розділ шістнадцятий.	291
Частина друга	
<i>Тигр сміється</i>	357
Розділ сімнадцятий.	359

Розділ вісімнадцятий	374
Розділ дев'ятнадцятий	380
Розділ двадцятий	398
Розділ двадцять перший	416
Розділ двадцять другий	445
Розділ двадцять третій	453
Розділ двадцять четвертий	469
Розділ двадцять п'ятий	476
Розділ двадцять шостий.. . . .	483
Розділ двадцять сьомий	497

Частина третя

<i>Записки з мертвої зони.</i>	521
--	-----

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Мертва зона
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Р. А. Ставицький*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректори *О. Є. Шишацький, В. С. Яковлев*

Підписано до друку 28.12.2020. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 28,56.
Наклад 5000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безкоштовний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Кінг С.

К41 Мертва зона : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. В. Ракулєнка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 544 с.

ISBN 978-617-12-8444-9

ISBN 978-1-5011-4450-9 (англ.)

Коли через майже п'ять років Джон Сміт вийшов з коми, він, певно, пожалкував про це. За цей час тіло стало чужим, його дівчина обрала іншого, а рідна мати втратила зв'язок з реальністю. А ще треба вчитися жити з аномальною здібністю — бачити майбутнє людини, лише торкнувшись її. Тож повернутися до нормального життя не вийде. Особливо після того, як на передвиборчому мітингу Грега Стілсона Джонні тисне кандидатіві руку. Миттєве передбачення вражає: Стілсон виграє президентські перегони, очолить країну, а потім розв'яже ядерну війну та спричинить глобальну катастрофу. Проте змінити хід історії ще можливо. І в цьому заплутаному лабіринті Джонні бачить тільки один вихід: убити Грега Стілсона.

УДК 821.111(73)

СТІВЕН КІНГ

МІСТЕР МЕРСЕДЕС	КРАЇНА РОЗВАГ
ЩО ВПАЛО, ТЕ ПРОПАЛО	ЧОТИРИ ПІСЛЯ ПІВНОЧІ
КІНЕЦЬ ЗМІНИ	КРІСТІНА
11/22/63	ПРОТИСТОЯННЯ
СЯЙВО	СЕРЦЯ В АТЛАНТИДІ
ДОКТОР СОН	ПУЛЬТ ҐВЕНДІ
ІСТОРІЯ ЛІЗЗІ	ЗЕЛЕНА МИЛЯ
ПІД КУПОЛОМ	КЕРРІ
МІЗЕРІ	СПЛЯЧІ КРАСУНІ
ЯРМАРОК НІЧНИХ ЖАХІТЬ	АУТСАЙДЕР
ВОНО	ПІДНЕСЕННЯ
ВІДРОДЖЕННЯ	КОЛИ ВПАДЕ ТЕМРЯВА
ЛОВЕЦЬ СНІВ	ІНСТИТУТ
КУДЖО	ПОВНА ТЕМРЯВА. БЕЗ ЗІРОК
ТЕМНА ВЕЖА (ЦИКЛ)	ЧОТИРИ СЕЗОНИ
САЛИМОВЕ ЛІГВО	